

Jag förlåter en usling som då han ej har annat än sitt Courage och en laddad pistol attackerar mig i en gränd för att få till sin soupe, men jag förlåter aldrig en millionair som kanske procentar till sig denna stackarns egendom utom pistolen.

Huru lefwer en Stats Minister? jo — han stiger opp flocken 10, Förmaket wimlar af folk som wäntar på honom — änteligen kommer han ur sina rum, tusende Suppliquer stickas i händern på två Secterare som representera bredvid hans sida liksom Startier ordeliga och falla, Ministern går i wagnen, tiggarskåcken ställer sig i förwäg, beledsagar honom på stegen med sina ödmjukaste reverencer — han sätter sig till bordet och till höger och vänster får han ej höra annat än recommandationer — under desserten så hwiska Damerna honom i örat om regemente för den eller den som utan twifwel är deras Amant, — han går ifrån bordet in i sitt Cabinet, tittar på sina hundrade bref som han är twungen att läsa läsa för sig och ännu är han nödsakad att se någon förnäm fremmande — men frågar man huru kan en sådan Herre stå ut med allt detta? — huru han står ut, han wet intet hwär om man talar med honom, och om han skulle weta det, så glömmar han det straxt, Sectern skal expediera och swara hela världen, då likwäl hans Nåd skrifwer under sitt namn, se där uti består måsta gjöromålet, men han behåller för sig någon Intrigue hos Kejsaren, den han fint imaginerar, följer med ståndagrighet och wäntar på utgången — Han tänker hela dagen ej på sina skyldigheter förknippade med dess höga Ämbete, utan huru han skal så behålla detta Ämbetet.

De där höga, de äro så allwarsamma och så falla som ett stycke is, om de någon gång tala, så är det blott ja och nej hållest det sednare, men det är en affectation för Publighen, innom sig med sina wänner och sina maitresser lägga de bort detta utwärtens twänget, och man får den äran se människan som hon är fri ifrån sin tagna wishet men full af skruande fåfånga.

Kammartjenaren hos en sådan Herre som är i brådet, har sin Kammartjenare, hwilken äter till höger, har den tredje under sig, och det är den som borstar Näcken och kammar den ministeriella peruquen, då den första

första utur 3:dje hand sätter den på det djupsunta husvudet som hovdissver Statens opkomst och fall — först efter denna betydande Riks-lyslan kläder Kammartjenaren sig, ropar på sina berjenter, tråter på dem, tar emot visiter, försäkrar om sin tilgifsvenhet eller afslår, låter spänna före sin wagn och åker ut för at ta frisk luft — hans kammartjenare åter håller wäl just intet något equipage, men åtminstone har han en ridhäst på stall för sin motion skul.

Nådig Herrn Ministern är alsmåktig flockan 11 på dagen, han ger Audience, med et ögnakast delar han ut sina gracer, och lycksaliga de som möta det, de darra af hopp och glädje — Hans Alsmågtighet befäller sina favoriter åta hos sig til middagen, de bocka sig ända til gälsvret, och rådna för så mycken nåd den de finna sig öwärdiga — flockan wid pass ett kommer någon som begår at tala med Ministern, de gå in i Cabinetet och saken är ej annat än at han skal lemna sin Porte feuille — Farwål med hela högheten, Ministerkaper existerar intet där i huset, han säger helt sagta til, at reswagnen skal spännas före, och han åker på stund ifrån Ninive utan at se dens ansikte som afskjedat honom — alla de som skulle åta hos honom, skynda sig bort, med föresats at andra morgonen upwaktia Hans efterträdare och gratulera.

Anecdoter.

Den för sin skönhet så namnkunniga Cleopatra segrade både öfwer Cæsars och Antonii hjerta, Cæsar war kantske den första hielten i werlden, och Antonius den andra, på Augustus kunde hon intet winna, emedan stolthet och högmod woro hans rådande böjelser, twårtom han satte sin höghet deri at föra denna sköna Drottningen i Triumf, en wanära, som hon likwål hade nog mod at undwika i det Hon tog in förgift — det war denna Cleopatra som surprenerade Cæsar på et angenämt sätt, händelsen är denna — en wacker dag, då Cæsar war på Stottet i Alexandria sände hon honom sidwägen et stort skåp liksom med Præsenter ifrån sig, det blef anmält, och Cæsar befalte at skåpet skulle öppnas i hans närwaro, Cleopatra wisar sig då i all sin prackt, och i all sin skönhet för werldenes segerwinare, och strax kunde hon säga som Cæsar, jag kom, jag såg, jag wann, — Cæsar segrade öfwer Drottningen i sin tour, och Printsen Cæsarion blef frukt.en af denna conqueren. Cio.

Stora människor kunna någon gång ha stora fel, ibland hundrade
 wit jag nämna Brutus, denna Romaren som lär lefwa i historien i alla ti-
 dehwars — men hwilket brätt at mörda Cæsar? som då han kunde taga
 högsta mackten, war wärdig at utöfwa den ej allenast öfwer Rom utan öf-
 wer hela werlden.

Cæsar och Augustus föraktade alt hwad som skrefs emot dem och de
 borde förakta det, Frikostiga, Rättrådiga, Ädelmdiga och Dygdiga, kun-
 de de tråtsa sina försmådare — det war på Mæcenus inrådan sin wärdiga
 favorit, som Augustus fattat den grundsatsen at i båda fallen borde han al-
 drig försöja eller fördömma hwem som håldst för sit tankesätt, ty i för-
 sta, om han skref sanningar, kunde de rätta Kejsaren, lända honom til up-
 lysningar och säkerhet, åter wore det falska Dickter och nedrigheter, borde
 de höljias af Kejsarens råtmätiga förakt, och den djupaste glömska, i stäl-
 let om de beifrades, så gäfwes det dem skien af sannolikhet och som skulle
 oroa den gladaste och oskyldigaste lefnad, intet är ändå så högt i hela Au-
 gusti lefnad, som då han så stort och så ädelmodigt tilgaf Cinna, som lag-
 ligen blifwit öfwerlygad om delaktighet i den swartaste sammangaddning
 emot hans lif, och hwilket den sublima Coruëille mätar så wacker.

"Je suis maître de moi comme de l'univers

"Je le suis, je veux l'être - - -

"Soignons amis Cinna, c'est moi qui t'en convie

"Comme à mon ennemi je t'ai donné la vie

"Et malgré la fureur de ton lâche dessein

"Je te la donne encore comme à mon assassin

"Commençons un Combat, qui montre par l'issue,

"Qui l'aura mieux de nous ou donné ou recü

"Tu trahis mes bienfaits, je les veux redoubler

"Je t'en avois comblé, je t'en veux accabler,

"Reçois le Consulat pour la prochaine année.

Announce.

Nästa Onsdag eller den 16 Janu. utgifwes på en gång 4 Num-
 rer neml. 82. 83. 84. 85.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe, 1782.

Dag = Bladet :

Wälsignade Tryck = Friheten.

N:o 82. 83. 84. 85.

Stockholm, den 16 Januarii 1782.

ELOISAS Bref

til

ABELARD.

Fri Översättning.

La raison ne doit point détruire l'homme en nous
Quand le cœur l'attendrit, l'esprit en est plus doux.

Philosophe de Sans Souci.

Anmärkning.

Abelards och Eloisas Bven äro så kända för sin besynnerlighet, at de ej behöfwa tusende gånger omtryckas, men hwad denna öfversättning af Pope widkommer, så får jag berätta at jag författat den för flera år, nog modest och nog litet behöfwande at låta trycka den förän nu, när det första bör förswinna för det sednare. I fall Läsaren ej skulle straxt finna raiison deri, så behagar han endast swälta några dagar.

Samma bref öfversatt af salig Doctor Rothman har så behagat allmänheten, at ehuru 4 gånger oplagdt, det knapt står at århållas på någon Bokläda — Om blott första oplagan af detta som underkastas Publicquens granskning, och hwilket ej bör wara $\frac{1}{2}$ delar samre, kan säljas, så är jag nögd.

LUND.

I denna stilla trakt, hwar ofkuld rest sit läger,
 Hwar ewig tystnad rår och friden säte äger,
 Hwar hårda hjertat böjs inunder tro och lag,
 Hwar Nunnan öfwar dygd, och aldrig synes swag,
 Här känner jag en storm, som i mit hjerta rasar,
 Och plågor utan tal, wid hwilkas mängd jag fasar,
 Det lågar i mit bröst, en oro mig förtår!
 Wån kärlek hos mig bor? — ack! är jag ännu fäst?

Jo! Omma Abelard! din Eloisa brinner,
 Wid skymten af dit namn hon all sin ömhet finner,
 Wid en så älskad blick, det hennes sylvla bles,
 Wälsigna denna dag och läsa om dit bref.
 Ju mer jag dyrkar dig, ju mera du mig plågar,
 Förnustet irrar sig, min hela själ hon lågar,
 Jag härreks af hwart ord, hwart infall och hwar rad
 Hwad värde i dit bref! om det wor flera blad!
 Så fort det också är! hwad wällust för mit öga
 Hwad wackra tankesätt! så ömna och så höga!
 Men ack! jag Nunna är! jag största fel begär
 Jag skrifwit har dit namn — det redan skrifwit står.
 Nå wål! om det förbjuds, om det min ofkuld sårar,
 Det strapt skal wäntas ut af mina heta tårar,
 Men dock — jag tänker om — förlåt mig store Gud!
 Min låga är för stark, jag lyder ej dit bud,
 Jag så förhårdad är — jag ej mit upsat dödsjer,
 Mit hjerta säger skrif — och handen hjertat följer.

Ni murar och ni hwarf! som dåna fasans ljud,
 Hwar suckar endast hörs af dem som frukta Gud,
 Ni Gråttor och ni Berg! ni kulor och ni gropar!
 Hwar helgon gråta lärt, och heligheten ropar,
 I Er syns intet lif, jag ingen känsla ser,
 Af at jag wore död! och känslods med Er!
 Det helt förgåfwes är, at himlen wil mig falla,
 Jag är ännu för swag, at hwar minut ej falla,
 Min kärlek är så hög — den råder i mit bröst,
 Hvem kan wål stå emot naturens wackra röst?

Fastän jag suckar jämt, jag fastar, ber och gråter,
 Dir ej min ömhet bort, men kommer alltid åter
 Så wet min Abelard! i samma ögnableck,
 Som detta bref det kom, och jag det låsa seck,
 Straxt tändes an en eld, en plåga och en smärta,
 — ack! wet min enda wån, min maka och mit hjerta,
 Jag kände alla prof, du öfswat i mit skjöd,
 Jag dina lägor såg och all din kärlek njöt,
 Din famn, din waka arm en himmel mig bebådar,
 Men när du borta är, jag straxt min afgrund skådat,
 Dock usla! — är det rätt? — jag är för mycket tår,
 Jag snart kan glömma bort jag Eloisa är,
 Innom en Klostermur, man borde hinna lära,
 At kärlek qwaswas skal, och dödas bör all ära,
 Innom et mörkgrått hwall, trifs intet lustans frö,
 Men här jag wänta bör, at endast kunna dö.

Skrif mig med första til, skrif hwad dit hjerta känner
 Och dela al den eld, som Eloisa bränner,
 Wi gråta må ihop, det blifwa må wår tröst!
 Betala suck med suck utur hwarandras bröst
 Kan du wäl vara hård naturens rätt at neka?
 En Tiger, en Tyrann jag wil dertil beweka —
 At hwad jag äger qwar, det är en tåreflod,
 Den rinna må för dig, tillika med mit blod,
 Mit öga flyta må! och hjertat det må darra
 För dig jag sucka tänkt, och Gud jag tänkt at narra.

Ack! hwad för ädel sak! hwad konst det i sig bår!
 At först ha skrifwit bref, som snillets foster är:
 Jag tror det endast skedt för usla och förtrykta,
 Och för två wänners skul, som kanske nödgats flykta,
 Det är igenom dem, man tålfar sit begär,
 De tyda dristigt nog hwad dått i själen är,
 En älskad wägar då den sköna så beweka,
 At med sin tagna köld så kan hon intet neka,
 Han brukar alt sit wett, han ifras och han ber,
 Och sig lycksalig tror när hennes swar han ser,

Det fins ju ingen ort — jag tror til werldens ända
Man kunde skrifwa bref, och sina tankar sända.

Wär ofskud lyste ren, uti hwarandras famn,
Wär kärlek war förståld inunder wännskaps namn
Jag knapt dig hade sett, förän jag twangs at brinna,
Uti din wårt, din gång, jag tyckte Gudar sinna,
Jag wille wara blind, jag ingen fara säg,
Els jag med öppen arm i kärleksnätet läg,
När du sång Herrans lof och Herrans wilja sade,
Det straxt den största kraft från dina läppar hade,
War det då någon konst? at öfvertala mig,
Hwad litet fel det war allena älska dig,
Jag war för mycket öm, i dig jag war betagen,
Min hela önskan war at ewigt bli bedragen,
Jag glömde hastigt bort, hwad Gud och plikter war,
Jag endast Abelard uti mit hjerta bar,
Låt Helgon pråta fritt, låt de Utwalda skræta,
Jag wil ej deras frögd emot min plåga byta.

Du wet, hwar enda gång, det mig i hjertat skär,
När wälja mig en man, jag twangs utaf en far
Ack! grymhet sade jag! ack! hwilka hårda lagar!
Hwad wilda tankesätt? — jag sådant lif beklagar,
At älska är det brått? jag tror det wara dygd,
Min känsla, den är ren, på frihet är den bygd,
Hwarföre sängsla den? hwarföre påbud gödra?
Som ej naturen sagt och til wårt hjerta höra,
Nej! låt oss älska fritte i tråts af far och mor
Min heder ej i twång men i mit hjerta bor,
Det är ju skrymteri, det blott til falskhet leder,
Om wi ej tro hwaran förutan Präst och eder,
Fast skræck och werldslig lag, fast wanan säga nej,
Kom öppna kärlek dock! wi fråga ryktet ej.

Låt werldens största Kung för mina fötter falla,
Låt Honom på min nåd och på mit hjerta kalla,
Sin Spira må han ge och bjuda mig sin hand,

